

POUTNÍK

ROČNÍK XXI/XXII

VÁNOCE 2017

LEDEN 2018

VÁNOČNÍ PÍSEŇ

Rolničky slyším, slyším hlasy,
myslím si: Kdo to přijel asi?
Dlouho neviděl jsem sáně,
a proto toužím dychtivě
podívat se zas jednou na ně,
pohladit koně po hřívě.
Však venku nikdo. Jenom vrána
do pola sněhem zasypaná.

A slyším hudbu. Nechám všeho,
jdu přivítati neznámého.
Kdo je to? Slyším, někdo troubí,
housle se ozvou k tomu vráz
i basa, která zpívá z hloubi.
Nic, jenom tma a ticho v domě
opírají se silou o mě.

A v koši u psacího stolu
hryže si myška. My dva spolu
známe se dávno. Tíše vklouzla
tak jednou ke mně. Od těch dob
je pokoj stále plný kouzla.
Jen, prosím, neplaš, nerozzlob
tu přítelkyni malých dětí,
umí krásně vyprávěti.

Vždyť je to ona, myška malá,
jež s Kristem Pánem v seně spala
a viděla, jak Marie Panna
už dlouhou dobu umdlévá
a klesá k zemi uplakaná
na trochu slámy do chlěva.
A viděla, jak s nebe rázem
andělé slétali se na zem.

A teď je u mne. Pode dveřmi
tou škvírou chodí ke mně, věř mi.
A od těch dob mi takhle hrají,
rolničky slýchám v tento čas,
okna mi květy rozkvétají
a s nebe slýchám krásný hlas.
Ne obyčejný, ale svatý,
když do tmy ráno vyjdu vraty
a spěchám sněhem na roráty.

Jaroslav Seifert (*Šel malíř chudě do světa, 1949*) oJ

BIBLICKÉ POSTAVY – REBEKA

Dnes necháme vystoupit na scénu jednu z velkých biblických matek, matku Jakuba – Izraele, tedy symbolickou osobnost pro lid později označovaný tímto jménem. Jméno v hebrejštině zní *Rivqah*; to se později stalo v západních jazycích Rebekou. Žila v zemi „Dvojríčí“ v Arama – Naharaym, tedy v severní Mezopotámii a byla dcerou Betuela, Abrahámovy synovce, syna jeho bratra Náchora. Příběh této ženy začíná ve 24. kapitole *Geneze*, kdy Abrahám poslal správce svého domu Eliezera právě do města, kde sídlil Betuel, aby našel vhodnou manželku pro jeho syna Izáka. Šlo o praxi, podle níž musely být sňatky uzavírány v rámci téhož klanu, tzv. „endogamie“.

Dobrodružný záměr Eliezerovy výpravy se vydařil: Rebeka se ukázala jako laskavá a vhodná dívka; přestože Eliezera neznala, nabídla vodu jemu i jeho velbloudům. Jednání směřovalo k cíli především díky dívčinu bratru Lábanovi, který se objevil ještě v příběhu synovce Jakuba. Tato role staršího bratra vedla některé badatele k úvahám, že v oblasti mohla existovat určitá forma „fratriarchátu“. Právě on spolu s matkou Milkou pronáší požehnání na rozloučenou: „Sestro naše, buď matkou tisíců desetitísiců, ať se tvoje potomstvo zmocní brány svých protivníků“ (24, 60).

A pak dochází konečně k setkání s budoucím ženichem, který se v zármutku nad smrtí své matky Sáry vyšel za soumraku projít na pole. „Zdvihl své oči, zpozorněl, hle – přicházejí velbloudi. I Rebeka zdvihla své oči, spatřila Izáka a spustila se z velblouda“ a zakryla si podle orientálního způsobu tvář, protože nebyla ještě jeho manželkou. Pak „Izák přivedl Rebeku do stanu své matky Sáry, vzal si ji za ženu a zamiloval si ji tak, že se utěšil ze ztráty své matky“ (24,63-67). Izákovi bylo tenkrát čtyřicet let. Po období neplodnosti mu manželka porodila dvojčata, která „se strkala už v lůně“ a naznačovala tak dvojí znesvářené potomstvo, dokonce dva nepřátelené národy. První vyšel z matky Ezau – Edom s červenými chlupy (význam slova Edom je právě „červený“), který tak získal prvorozenectví, základ dědického práva. Druhý novorozenec držel bratrovu patu a byl nazván Jakub, hebrejsky *Ja'aqob*, které volně připomíná slovo *'aqeb*, „pata“ (ve skutečnosti jméno znamená „Bůh ochrání“).

Všichni si vzpomínají n příběh těchto dvou nepřátelených bratrů, v němž hrála Rebeka rozhodující roli. Byl jí sympatičtější mladší syn, jemný a inteligentní chlapec, n rozdíl od hrubého a korpulentního Ezaua. Četba jedinečné 27. kapitoly *Geneze* je jedinou cestou k živé rekonstrukci slavného příběhu o prvorozenství, které Jakub vymámil na svém starém otci za úplného a přesvědčeného souhlasu matky Rebeky. Svatopisec se nezdráhá potvrdit nekorektní čin matky a syna – právě na něm se zakládá primát Izraele nad Edomem v dějinách spásy, primát, který zvláštním způsobem přechází na druhorozeného a slabšího, jak se na často podivuhodných Božích cestách stává.

(Gianfranco Ravasi, Biblické postavy) -oJ-

SKORO KAŽDÉ MANŽELSTVÍ SE DÁ ZACHRÁNIT

Přinášíme rozhovor s italskou sexuoložkou Ritou Ventrigliovou, která spolu se svým manželem pořádá kurzy pro záchranu manželství v krizi. Začátkem dubna 2016 přijela Rita i na Slovensko, kde v rámci aktivit Domu přijetí rodin v Rodinkově vedla kurz pro manžele v těžkostech.

Rita i Rino Ventrigliovi jsou oba lékaři, ona sexuoložka, on psychoterapeut. Oba byli sami před rozvodem. Rita a Rino hlubokou krizi překonali, rozhodli se pomáhat manželským párům v krizi a už dlouhé roky pořádají v Itálii intenzivní kurzy uprostřed společenství rodin, kde se psychoterapeuticky a duchovně věnují párům, které vyhledají jejich pomoc. Zde je několik odpovědí Rity Ventrigliové.

Už roky se spolu s manželem věnujete manželským párům v krizi. Jaký smysl v tom vidíte?

„V první řadě mluvíme o krizi páru, protože pár je základem rodiny. Rodinu zakládá slib, kterým se manželé zavazují na začátku, že budou žít svoji lásku navždy. V určitém období manželství přichází do krize, někdo si ji uvědomí, někdo ne. Krize je fyziologická věc, stane se každému páru.“

Proč?

„Protože vztah páru je jako dítě, které roste. Na začátku je jedno s matkou, potom se v určitém období stává autonomním. Takto funguje i vztah manželů. Nejdříve jsou zamilovaní, časem je každý z nich více autonomní a víc se odpoutává. Každý to však dělá jiným způsobem, každý má svoje potřeby, až časem se najde vyváženost. Jenže mezi první a druhou fází je přechodné období, což je ta krize. Je to stejné jako s dítětem, které než přejde z jedné fáze do druhé, padá, zraňuje si kolena. Tak to funguje i v manželství. My máme s manželem Rinem za to, že je možné provázet páry v krizi. Spolu s jinými zralými manželi pro ně vedeme kurzy.“

Proč jste se s manželem rozhodli zachraňovat manželství jiných?

(ticho) „Protože jsme sami prožili velkou krizi. Rino už šel podat žádost o rozvod...“

Co ho zastavilo?

„Oba dva jsme si během druhé krize, která byla velmi silná a intenzivní, uvědomili, že se musíme vrátit k začátkům, kdy byla naše láska ještě velká, a chtěli jsme věřit, že máme ještě šanci. Ale žili jsme už dva kompletně oddělené paralelní životy. Nevěděli jsme o tom druhém, co dělá během týdne, s kým se setkává. Jako první jsem si tento stav uvědomila já. Řekla jsem si: „Ale vždyť já jsem ho kdysi milovala a teď ho ztrácím.“ Tedy prvním krokem bylo uvědomit si celou situaci a pochopit, jaké byly moje chyby, omezení, které ho ode mne vzdálily. Začala jsem se dívat na Rina jinými očima.“

Jednu noc jsem nemohla spát, a tak jsem vyšla do podkrovní a napsala jsem manželovi dopis, ve kterém jsem řekla – děkuji ti. Poděkovala jsme mu za všechno, co mi v životě dal.“

Byla to inspirace, kterou jste našli v sobě, nebo jste vyhledali pomoc zvenčí?

„Nejdříve jsem začala sama. Narazila jsem však na momenty, kdy jsem si řekla, že to nezvládnou. Protože jsem viděla, že Rino i přes moje úsilí se změnit mi byl stále vzdálený. V těchto chvílích úplné temnoty jsem našla sílu ve víře, tedy ve vztahu k Ježíšovi. Vykřičela jsem mu svoje

zoufalství. Velmi mi pomáhal vztah s lidmi, kteří žijí intenzivně podle evangelia. Nacházela jsem sílu v tom, že se mohu podělit o svoji zkušenost.“

Něco se potom změnilo?

„Když se Rino vracel domů, snažila jsem se vytvářet chvíle, ve kterých by nás děti nechaly samotné, abychom měli prostor pro rozhovor. Rozhovor znamenal, že já jsem jen poslouchala jeho ticho.“

Po několika takových dnech mi řekl: „Já vím, že jsem někdy jako medvěd, který konečně vychází ze svého brlohu.“ A já jsem pochopila, proč dosud neuměl vyjít ven. Pokaždé jsem totiž stála venku před brlohem se zbraní namířenou proti němu.“

Najednou však cítil ve mně změnu, že ho začínám přijímat. Potom jsme velmi pomalu, už i s pomocí zralých rodin z našeho okolí, šli dál. Až po roce a půl jsme nanovo našli vztah a i cit mezi námi. Obnovili jsme ho. A co je zajímavé, byl o hodně silnější než předtím.“

Proč jste se vůbec dostali do bodu takové hluboké krize v manželství?

„Oba jsme lékaři, měli jsme velmi náročnou práci, v podstatě to však mezi námi začalo selháními v malých věcech. Přicházela jsem domů unavená v postoji, že mám právo očekávat a žádat. Začala jsem Rina obviňovat v malých věcech.“

On je však velmi klidný typ, a když to viděl, začal se do sebe stále víc uzavírat. A já, čím víc jsem ho neviděla doma, blízko sebe, tím víc jsem ho obviňovala a on se mi tím úplně vzdálil.“

Takže to, co jste prožili a potom i společně překonali, bylo impulsem, proč jste začali pomáhat jiným párům v krizi?

„Když jsme znovu našli vztah mezi námi, pochopili jsme, že je dokonce plnější než na začátku našeho manželství. Měli jsme velkou touhu pomoci párům, které procházejí krizí, kterou jsme zažili i my.“

Dnes je nás sedm italských párů, které se věnují těmto kurzům. Rozšířili jsme tento kurz i na páry z jiných zemí a vycestovali jsme například do Švýcarska a teď i na Slovensko.“

Mohli byste říct příběh nějakého páru, kterému váš kurz změnil život?

„Je jich mnoho. Například minulý rok přišel do kurzu jeden manželský pár, kdy manželé žili odloučeně již devět let. On měl mezitím už jiný vztah a pár měsíců před kurzem se vrátil domů k manželce – hlavně proto, že neměl peníze a neměl kam jít.“

Manželka ho přijala. Nacházela totiž oporu ve víře. Jenže to byl slabý důvod k tomu, aby vztah mohl dobře fungovat. Proto byl potřebný kurz, aby se oba skutečně nově přijali. Podařilo se to a dnes tento pár chodí jiným vyprávět svou zkušenost.“

Jiný pár, který jsme poznali před pár lety, procházel těžkou krizí po narození dítěte. Ona měla dokonce poměr s jiným mužem, takže když přišli na kurz, byli úplně na dně. Pomalu jsme je doprovázeli, ale už v kurzu zažili ve vztahu obrovskou změnu. Kromě všech dalších problémů spolu sexuálně nežili. Když však prošli kurzem, opět se sblížili. V rámci kurzu máme totiž i taneční večer, kde se pokoušíme

prostřednictvím různých her a hudby, což jsou vlastně psychologické pomůcky, rozpustit některé bloky.“

Jaká je úspěšnost těchto kurzů?

„Nejde o velká čísla, protože kurzy děláme pro malou skupinku párů, aby byl zachovaný princip, že se staneme rodinou rodin.“

Po kurzech, které probíhají ve Švýcarsku a Itálii, se ukázalo, že až 75 % párů zůstane spolu a jejich situace se dokonce zlepší.“

Jaké problémy mívají tyto páry?

„Je to různé, bývají tam vážná zranění – zneužití z dětství, psychologické patologie, násilí, nevěra nebo závislosti jako alkohol, drogy, hazard. Jsou to tedy páry, které stojí před rozvodem i z vážných důvodů nebo žijí odděleně i víc roků.“

Skutečně se mohou problémy vyřešit během kurzu z tak velké části?

„Někteří vykoučí směrem k výrazné změně již díky kurzu, u jiných je to dlouhý proces, a proto je musíme i po kurzu provázet a zůstat v osobním kontaktu. Někteří mají například sklon k depresím, a to nelze vyřešit během jednoho dne.“

Potom je tu asi pět procent párů, možná i méně, kdy manželé žijí odděleně nebo se dokonce rozešli až po kurzu, protože jim kurz například pomohl pochopit, že jejich manželství bylo neplatné, tedy že nebyly dodrženy podmínky svátostného manželství. V těchto případech jsme pomohli, aby se zahájil proces prohlášení manželství za neplatné od počátku.“

Určitě však zažíváte i neúspěchy...

„Samozřejmě. Po kurzu se rozešel pár, který začal své problémy řešit až pozdě, po 30 letech manželství. V určitém věku člověk již opravdu jen těžko mění svůj život.“

Co dělat, aby manželství neskončilo v hluboké krizi?

„Zaměřit se vždy na druhého a být stále otevřený pro diskuzi. Když se jeden chová tak, že to druhého zraňuje, je potřeba začít od sebe. Ježíš, který byl největším psychologem, říká, že než najdeš třísku v oku bližního, partnera, máš vyndat nejdříve trám ze svého oka. Tedy prvním krokem je uvědomit si vlastní chyby. Potom je potřeba naslouchat. Naslouchat znamená do hloubky přijmout druhého. Je zapotřebí také začít milovat konkrétně a mluvit o svých pocitech: podívej, zranil jsi mě, jsem smutná, protože se stalo toto.“

Z křesťanského hlediska je pochopitelné bojovat za manželství, protože křesťané věří v jeho nerozlučitelnost. Ale pro ostatní to může od určité fáze krize vypadat nepochopitelně. Podle dnešní logiky, když něco nefunguje, je potřeba jít dál a začít novou etapu života. Proč se podle vás vyplatí bojovat za manželství, které už jako by zkrachovalo?

„Odpovím symbolicky. V Japonsku se používá jedna stará technika restaurování rozbitých váz a porcelánu. Když my na Západě rozbijeme vázu, tak ji jednoduše hodíme do koše. Pokud k ní máme speciální vztah, snažíme se rozbitý střepec přilepit, ale potom ji otočíme tak, aby zalepenou puklinu nikdo neviděl. Tato japonská technika však spočívá v tom, že rozbité kousky vázy se slepí tmelem ze zlata. Vázy zrestaurované touto technikou se potom umísťují na nejviditelnějších místech, protože mají najednou vyšší hodnotu.“

Tak jsme pochopili, že pár, který projde krizí, je jako zrestaurovaná rozbitá váza, s mnohem hodnotnějším vztahem než předtím.“

Vaše kurzy jsou přece jen inspirované křesťanským pohledem na člověka. Jak se dá v takovém prostředí pomoci lidem, kteří nejsou věřící?

„Náš kurz je podložený i odborně, máme zastoupenou část psychologickou, lidskou i duchovní. Hlavní důvod u lidí bez víry může být, že chtějí znovu objevit perlu v tom druhém, do kterého se kdysi zamilovali. Pochopit vlastní zodpovědnost při krizi a udělat všechno pro záchranu.“

Jakou úlohu při krizi sehrávají děti?

„Řeknu to na našem příkladu. Děti nám při příležitosti 20. výročí naší svatby připravily fotoprezentaci, kterou zakončily slovy, že pochopily, že láska manželů může trvat navždy. Když děti uvidí, že manželé překonali velkou krizi, dostanou obrovský dar pro vlastní budoucnost.“

Rozhovor vedla Zuzana Hanusová (Se souhlasem redakce převzato ze slovenského deníku Postoj)

Program pro manžele v těžkostech

Kurzy manželských párů v Rodinkově pokračují. Toho letošního se zúčastnila i psychologka Františka Diblíková z Chocně, matka čtyř dětí, spolu se svým manželem Karlem. Spolu s nimi tam bylo i několik párů z České republiky. Františka Diblíková jsme položili několik otázek.

Jaký je vlastně název tohoto setkání?

„Setkání zůstal pracovní název ‚Program pro manžele v těžkostech‘. V Itálii se to jmenuje poetičtěji ‚Cesty světla‘.“

Jak jste se k tomuto kurzu nebo projektu dostali vy dva?

„V rámci našeho ročního pobytu v Loppianu, citadele Hnutí fokoláre poblíž Florencie, na mezinárodní škole rodin, jsme dostali možnost absolvovat tento program. Zajímalo mě to především z odborného hlediska a netušila jsem, že to bude tolik objektivní a obohacující i pro náš partnerský vztah.“

Po návratu do Čech jsme měli touhu, aby něco podobného začalo probíhat i v našich podmínkách. Na Slovensku byly další dva páry, také absolventi mezinárodní školy rodin i tohoto programu, které už v té době rozjízďely s Ritou a Rinem první ročník. Přizvali nás do týmu. Aktuálně nás je šest párů, z toho tři psychologové. Velkým darem je též přítomnost místních kněží, kteří jsou silným duchovním zázemím programu.“

Řekla jste, že vám to hodně dalo i pro váš partnerský život. Mohla byste to konkretizovat?

„Důležité bylo, že jsme mohli odejít z běžného provozu, od dětí, být v pěkném prostředí, kde o nás bylo postaráno. Program měl i umělecký rozměr, byl tam třeba koncert, výlet či taneční večer.“

Díky praktickým cvičením jsem třeba lépe procítila to, co Karel prožívá, více mu porozuměla. Nebo i z jeho strany jsem vnímala blízkost a naladění vůči tomu, co mě již dlouho trápilo. Oslovilo mě též, že do společného sdílení vstupují se svým osobním příběhem všichni včetně lidí z týmu. Dalo by se říct, že to má charakter jakési svépomocné skupiny, kde jsme všichni na jedné lodi.“

Programu se účastní kolem 10 – 12 párů, dalších 6 – 7 párů vytváří zázemí. Má sloužit k zastavení, pojmenování si problémů a těžkostí. V atmosféře důvěry, hlubokého sdílení a naslouchání je možné nahlédnout, co pro náš vztah aktuálně potřebujeme, co nám schází, kde jsou naše bolavá místa. Různá cvičení napomáhají přiblížení jednoho k druhému.“

Představuji si to tak, jako kdyby se manželský pár na sebe podíval z větší výšky, nahlédl do hloubky. Má na to

čas. Je také důležité, že je to setkání bez dětí. Jaká témata jsou probírána?

„Témata se týkají komunikace, konfliktu, manželského slibu jako závazku, jednoty. Dalším velkým tématem je odpuštění – jaké má podmínky, jak se k němu dopracovat, jak udržet naši lásku živou.“

Jaké jsou zážitky účastníků?

„My jsme zatím spoluorganizovali jeden kurz. Zkušenosti jsou rozmanité. Vnímala jsem, že to hluboce pohnulo s každým párem. Účastníci zakouší, že opora společenství dalších manželů, kteří prožili něco podobného a jsou ochotní o tom mluvit, je velmi posilující. Rozvíhá to naději, že nás v manželství čeká ještě něco krásného, co jsme si třeba ani neuměli představit, že je možné odpustit, začít znova,

Kontaktní osoba pro Českou republiku: Františka Diblíková, e-mail: frantiska.diblikova@gmail.com
Za rozhovor děkuje Iona Špaňhelová (pro Poutník zpracovala -BM-)

MILOVAL JSEM TO BAHNO, PRACH A PLÍSEŇ

Žil jsem třináct let v Africe, v Kamerunu v pralese. Byly to krásné roky. Našel jsem tam obrovské poklady, radost a lásku. Ale i věci, které nebyly vůbec lehké. Například podnebí s obdobím dešťů a nekonečným bahnem, které střídá stejně nekonečný prach v období sucha.

V Kamerunu a i v celé Africe jsou ve velké úctě předkové. U nich lidé hledají pomoc, očitnou-li se v nesnázích. Podobně se to stalo i mně. Pomohl mi fokolarín, který přišel do Fontem před 51 lety – spolu s dalšími dvěma. Jmenoval se Lucio dal Soglio, Ital, zubař, který místo toho, aby otevřel zubní ambulanci v Itálii, otevřel misii v Africe, v místě, kde lidé umírali na spavou nemoc, malárii a špatné hygienické podmínky. Ve své knize *Uchvácení tajemstvím* popisuje svůj vztah k tomu, o čem jsem mluvil:

„Miloval jsem bahno, které v období dešťů je všudypřítomnou skutečností, se kterou musíš zápasit, ať už jdeš pěšky, pokud je to vůbec možné, nebo jedeš autem. Na všem, čeho se dotkneš, zůstane načervenalá skvrna bahna, které tě doprovází, nebo tě trýzní, pokud ho nemiluješ. Na knihách, botách, šatech, na autě, v domě, dokonce i na chlebě a vlasech. Ale když ho miluješ, usměješ se, stane se tvým kamarádem.“

Miloval jsem prach. Pokud to někdo nezkusil, neví, co je prach v Africe. V době sucha je prach v atmosféře, je to poušť, která tam, kam nedorazí sama, dorazí jako varovná hrozba – harmatán, který zaplavuje subsaharskou oblast od října do března. Je to prach cest a suchých polí, zvířený harmatánem, který přeměňuje stvoření v žhavou kouli. Pokušení je vzburřit se, utéci, někam se schovat, protestovat! Ale kde protestovat, kam se schovat? Jediný protest, jako obvykle, je proti nám samým, je třeba změnit oči, milovat prach. Nechával jsem prach proniknout do chřípí, do průdušek, nechával jsem ho vysušit mé rty, až popraskaly a z nosu mi tekla krev. Ano, byl to můj africký prach.“

Miloval jsem vlhko a plíseň, plíseň, která požírá všechno, odlepi dokonce podrážky bot. Tučný a nedýchateľný zápach plísně tě zaplaví, kdykoliv otevřeš skříň. Nosíš ho s sebou spolu s košilí a vdechuješ, jako bys byl někde ve starém kostele nebo zatuchlé školní třídě. Plíseň je jako příbytek, který obsahuje všechny zápachy, je trvalým znamením rozkladu všech věcí.“

Bahno, prach, plíseň – to všechno jsem nemiloval. A najednou jsem pochopil, že chci-li žít v tom prostředí a vytvořit si vztah s přírodou a s lidmi, kteří tam žijí, musím se změnit a začít milovat – i to bahno, prach, všechno, co je nepříjemné. Láska sice bahno nevysuší, ale způsobí, že objevíme toho druhého a najdeme vztah.

Jednou jsem se pozdě večer vracel se třemi ženami ze Svazu katolických žen z návštěvy vzdálené misijní stanice. Bylo to v období dešťů: noc, kluzká, rozbahněná cesta do kopce. Naše terénní Toyota s náhonem na čtyři kola uvázla v hluboce vyježděných kolejkách a nemohla ani dopředu ani zpátky. Nikdo nablízku a do vesnice daleko. Jak se z bahnitě pasti dostaneme? V této zdánlivě beznadějně situaci ty tři ženy – oblečené jako královna ze Sáby (černošky si na to potrpí, zvláště když jdou v neděli do kostela nebo na důležitou návštěvu) – si zuly střevice, vyskočily ven, do auta se opřely a ani nevím jak, ale z díry jsme vyjeli. Když nastoupily zpátky do auta, můžete si představit, jak byly celé od bahna. Já jsem je litoval, ale ony jen: „No problem, Father! No problem!“ To, co nás mohlo rozladit a rozložit, naše vztahy ještě upevnilo.

Tak jsem postupně začal nějak jinak chápat věci a lidi, mít je rád a tak se stávat jejich součástí. Patřili k mému životu a už jsem se jim nepotřeboval vyhýbat, ani si na ně stěžovat. Tento postoj mě neopustil ani po návratu do vlasti. Před několika týdny nám ukradli auto. Ne, že bych z toho byl šťastný, ale „miluji to bahno“, i toto patří k naší společnosti, a tak to nesu spolu s mnohými jinými, bez rozčilování, bez deprese a hlavně bez narušení vztahů. Přítel mi půjčil auto a mou nešikovností se vybila baterie. „Miluji ten písek“, a tak se snažím situaci v klidu řešit, ale sám jsem na to krátký. Tu se objeví neznámý mladý muž, ochotně přistaví svou Octavii, natáhne kabely a za chvíli odjíždím. Nebo na veřejném záchodku potkám podroušeného člověka, který v samomluvě nadává na „demokracii, kterou jsme chtěli a tak ji máme“. V první chvíli mě to zarazí, ale pak „miluji tu plíseň“ a nesoudím ani toho člověka, ani tu demokracii.

Bahno, prach a plíseň najdeme v různých podobách všude a je na nás, co s nimi uděláme a co ony udělají s námi.

F. Slavíček (pro Poutník zpracovala -BM-)

AHOJ DĚTI!

Konečně! Svítí čtyři svíčky na adventním věnci a slavíme čtvrtou neděli adventní, takže věřím, že vybarvování vašeho adventního obrázku dnes dokončíte. Máme také Štědrý den, tolik očekávaný... Až se tato neděle přehoupne k večeru, pomalu nastane noc, Svatá noc, v níž se nám Bůh daruje ve svém Synu.

V mnoha písních a koledách zpíváme o kráse, která narození Božího Syna doprovázela. I v slavnostní mši Jakuba Jana Ryby „Hej mistře!“ můžeme hned v úvodu slyšet: „Hej, mistře, vstaň bystře, shlédni na jasnost, nebes na švarnost, krásu uhlídáš v tento noční čas. Hvězdy jsou dnes krásnější, obloha je jasnější, měsíc krásně plápolá...“

Hvězdy jsou dnes krásnější – celé nebe se raduje a obléká se do slavnostní krásy, vždyť je veliký důvod k radosti. Narodil se náš Spasitel!

Kousek té švarné, tedy přenádherné oblohy, spadl také do našeho obrázku. Všechny hvězdy pěkně vybarvěte, aby zářily malému Děťátku. Při vybarvování zjistíte, které hvězdy jsou si podobné a tvoří dvojice, ale také to, kolik hvězd je samotných.

Přeji vám krásné Vánoce a hodně radosti z dárků, hlavně pak z toho největšího v Betlémě od našeho Pána.

(Otazníček)

Pro starší:

Když posloucháme kázání, některé myšlenky nám uvíznou v paměti lépe, zatímco jiné tak nějak proklouznou..., což je škoda. Pak je dobré, pokud se k nim můžeme vrátit, jsou-li zapsané. Tato příležitost se naskytne v případě knižně vydaných celoživotních zásob kázání Mons. Ladislava Simajchla (Cestou do Emauz A, B, C, D - svátky svatých). Alespoň část z jednoho kázání při půlnoční mši svaté si dnes přiblížíme:

„Pojďte ke mně všichni,“ říká náš Pán. Vy přeborníci, i vy chromí. Vy prozíraví, i vy slepí. Vy poslušní, i vy hlouší. Náš Pán je dost mocný, aby mohl pomoci všem. Náš Pán je dost dobrý, aby chtěl pomoci všem. Pojďme tedy. Ale neměli bychom kam a za kým přijít – kdyby Bůh sám nepřišel vstříc nám.

Sláva Vánoc není v tom, že já, člověk, kráčím do kostela.

Sláva Vánoc je v tom, že Bůh kráčí vstříc mně, člověku:

Ten, který je sama Věčnost, vstupuje do lidského času. Ten, který je Všemocná praenergie kosmu – stává se bezmocným děckem. Ten, který je Svatý, Ryzí, Čistý – stává se účastníkem naší bídy. Bůh sám přichází, aby nás spasil. Přichází k nám jako bratr k bratru, jako člověk k člověku, jako milující k milovanému. A proč se tu scházíme právě v noci?

Proč zpíváme: „Tichá noc, svatá noc?“ Proč se tu opěvuje noc a ne den? Všimněte si, že obě stěžejní mystéria křesťanství, mystéria lidského vykoupění, se odehrávají v noci – jak Narození, tak Zmrtvýchvstání Páně. Jsou také svátky dne, světla: Zjevení Páně, Nanebevstoupení, Seslání Ducha svatého. Ale o Vánocích a Velikonocích je noc dobrou, kdy se Boží tajemství

zjevuje světu. Uprostřed noci hlásají oba svátky vítězství světla. Hlásají, že není už na tomto světě temnoty, které bychom se museli bát, že není už na světě stmívání života, v kterém by nespávaly červánky věčného dne. Hlásají, že to stále drama člověka – boj mezi světlem a tmou, rozhodování mezi ano a ne – spěje k věčnému, radostnému, světlému ANO.

Proto my, křesťané, slavíme svatou noc, protože jsme děti světla. Proto můžeme pohlížet do tmy, protože už dobře víme, kde je té tmě konec, a že jí už je konec. Křesťan ví, že jeho noc už Boží láska proměnila v jasné a radostné Vánoce. Proto přicházíme o svaté noci do kostela, abychom si to znovu uvědomili, abychom se o tom ujistili, abychom se rozradovali radostí andělů a pastýřů: „Bůh tak miloval svět, že dal svého jednorozeného Syna, aby nezahynul v temnotách nikdo, kdo v něj uvěří.“

Pojďme se tedy společně přihlásit, celým srdcem, se vši dobrou vůlí, mezi ty, kdo chtějí v Ježíše věřit a kdo ho chtějí radostně následovat.

(EJ)

Řešení z minulého Poutníka:

Tajenka z osmisměrky: Dostává odpověď, jakou může dát jen OPRAVDOVÝ KRÁL.

SYMBOLY BOŽÍHO SLOVA

Zrcadlo

Tento symbol souvisí s předchozím: světlo Božího slova je zároveň zrcadlem, v němž vidíme sebe a svůj život v pravdě (srov. Jak 1, 23-25). Často jsme sami sobě „otazníkem“, protože nerozumíme svým reakcím, tužbám. Někdy vidíme sami sebe pravdivě, ale skrze „růžové“ (nebo „černé“) brýle. Boží slovo ničí tyto iluzorní představy i otazníky a strhává ty důmyslné masky, jež nalézáme, abychom jakoby fíkovými listy zakrývali svou nahotu. Toto slovo nám rovněž pomáhá při přípravě na svátost smíření, jak doporučuje církev: je velmi vhodné používat určitý text z Písma, který nám bude světlem k pravdivému sebepoznání. Nemusíme se bát nahlédnout do takového zrcadlo, protože Boží světlo ničí masky, ale ne nás: i pro sebevětšího hříšníka platí, že Bůh nechce jeho smrt, ale život (srov. Ez 33, 11).

K tomuto symbolu sv. Řehoř Veliký poznamenává: „Svaté Písmo předstupuje před oči naší duše jako zrcadlo, ve kterém můžeme kontempletovat svou vnitřní tvář. V tomto zrcadle můžeme rozpoznat, co je v nás krásného a ošklivého; můžeme si ověřit dosažený pokrok a nakolik jsme ještě daleko od cíle*.

*Podobně sv. Augustin: „Písmo at' je pro tebe jako zrcadlo. Toto zrcadlo nabízí obraz, který není lživý, nelichotí, nebere ohled na člověka. Pokud jsi krásný, odráží tvou krásu, ale pokud jsi ošklivý, a když vezmeš toto zrcadlo, uvidíš svou ošklivost, neobviňuj zrcadlo. Vrať se do sebe, protože zrcadlo tě neklame: nebud' ty tím, který klame sebe sama.“ (Sermo 49,5)

Pokračování příště.

(z knihy Angela Scarana Modlitba s Biblií v ruce) oJ

MO KDU-ČSL VERMĚŘOVICE
VÁS SRDEČNĚ ZVE
NA TRADIČNÍ

49. LIDOVÝ PLES

27. ledna 2018
KD VERMĚŘOVICE
ZAČÁTEK VE 20 HODIN

ČÁST VÝTĚZKU VĚNUJEME RODINÁM VÁŽNĚ NEMOCNÝCH DĚTÍ

K TANCI A POSLECHU HRAJE SKUPINA SKELET

PLES PODPORUJE SENÁTOR PETR ŠILAR

Předprodej místenek v hodnotě 100 Kč
Marie Pecháčková, Verměřovice 141
e-mail: mpechajda@seznam.cz
tel.: 774 220 970

**NÁBOŽENSTVÍ PRO
2. STUPEŇ**

LEKTORSKÁ SLUŽBA

Prosinec 2017			
Po 25. 12.	Slavnost Narození Páně	10:30	Málkovi 180
Út 26. 12.	Svátek sv. Štěpána	7:30	Menclovi 193
		10:30	p. Krátký 73
Ne 31. 12.	Svátek Svaté rodiny	7:30	Zpěvákovi 195
		16:00	
Leden 2018			
Po 1. 1.	Slavnost Matky Boží Panny Marie, Nový rok 2018	7:30	Marešovi 172
		10:30	Adamcovi 18
So 6. 1.	Slavnost Zjevení Páně	7:30	Macháčkovi st. 180 H. Č.
Ne 7. 1.	Svátek Křtu Páně	7:30	Nastoupilovi 303
		10:30	Pecháčkovi 330
Ne 14. 1.	2. neděle v mezidobí	7:30	Svobodovi 377
		10:30	Formánkovi 83
Ne 21. 1.	3. neděle v mezidobí	7:30	Kubičkovci 173
		10:30	<i>Mše sv. pro děti</i>
Ne 28. 1.	4. neděle v mezidobí	7:30	Kužilkovi 202 H. Č.
		10:30	Jansovi 7
Únor 2018			
Ne 4. 2.	5. neděle v mezidobí	7:30	Ježkovi 295
		10:30	<i>Mše sv. pro děti</i>
Ne 11. 2.	6. neděle v mezidobí	7:30	Vávrovi 264
		10:30	Židkovi 65
Ne 18. 2.	1. neděle postní	7:30	Venclovi 288
		10:30	<i>Mše sv. pro děti</i>
Ne 25. 2.	2. neděle postní	7:30	Svobodovi 252
		10:30	Kunertovi 458

PODĚKOVÁNÍ

Při sbírce v neděli 5. 11. 2017 na opravu farního kostela v Dolní Čermné bylo vybráno 18.878,- Kč a v neděli 3. 12. na kněžský seminář a formaci bohoslovců bylo odesláno 8.518,- Kč. Děkuji všem dárcům. Pán Bůh zaplať.

KŘESŤANSKY JSME SE ROZLOUČILI

v kostele v Petrovicích 21. 11. 2017

s paní Marií Koskovou

z Petrovic

Zprávy z farnosti DOLNÍ ČERMNÁ

4. NEDELE ADVENTNÍ, ŠTĚDRÝ DEN

neděle 24. prosince 2017

52. týden/2017 a 1. týden/2018

BOHOSLUŽBY A AKCE:

PONDĚLÍ 25. 12.	Slavnost NAROZENÍ PÁNĚ - zasvěcený svátek - dnešní sbírka je věnována na opravu farního kostela	9:00 10:30 15:00	mše sv. ve Verměřovicích – za Josefa Maříka, maminku a celou rodinu mše sv. v Dolní Čermné (zpívá dětská schola) – za farníky zpěvy z nešpor v Dolní Čermné (zpívá chrámový sbor)
ÚTERÝ 26. 12.	Svátek sv. Štěpána, prvomučedníka	7:30 9:00 10:30	mše sv. v Dolní Čermné – za Emila a Emílii Andrlovou a dceru Emílii Motlovou mše sv. v Petrovicích – za Růženu a Petra Duškovy mše sv. v Dolní Čermné (zpívá mládež)
středa 27. 12.	svátek sv. Jana, apoštola a evangelisty		Dnes mše svatá nebude.
čtvrtek 28. 12.	svátek svatých Mláďátek, mučedníků	7:30	mše sv. v Dolní Čermné – za rodiče Matějkovy, syna, zetě a duše v očistci
pátek 29. 12.	Pátý den v oktávu Narození Páně	7:30 15:00	mše sv. v Dolní Čermné tradiční šachový turnaj na faře v Dolní Čermné
sobota 30. 12.	Šestý den v oktávu Narození Páně	17:00	mše sv. ve Verměřovicích – za Vincence a Marii Junkovy, dceru a zetě a duše v očistci
NEDELE 31. prosince	svátek Svaté Rodiny Ježíše, Marie a Josefa; sv. Silvestra I., papeže; <i>konec občanského roku 2017</i>	7:30 9:00 16:00	mše sv. v Dolní Čermné – za Matyldu Kroulíkovou, manžela Josefa a dceru mše sv. v Petrovicích – za zemřelé z rodiny Prokopcovy a Štěpánkovy mše sv. v Dolní Čermné – na poděkování za přijatá dobrodiní
PONDĚLÍ 1. ledna 2018	Slavnost MATKY BOŽÍ, PANNY MARIE - zasvěcený svátek - Den modliteb za mír	7:30 9:00 10:30 15:00	mše sv. v Dolní Čermné – za farníky mše sv. ve Verměřovicích mše sv. v Dolní Čermné adorace a svátostné požehnání v Dolní Čermné
úterý 2. 1.	sv. Basila Vel. a Řehoře Naz., biskupů a uč. církve		Dnes mše svatá nebude.
středa 3. 1.	po oktávu Narození Páně	7:30	mše sv. v Dolní Čermné
čtvrtek 4. 1.	po oktávu Narození Páně	7:30	mše sv. v Dolní Čermné
pátek 5. 1.	po oktávu Narození Páně	7:30	mše sv. v Dolní Čermné
sobota 6. 1.	Slavnost ZJEVENÍ PÁNĚ, sv. Tři Králové	7:30 17:00	mše sv. v Dolní Čermné (žehnání vody, kadidla a křídly) mše sv. ve Verměřovicích (žehnání vody, kadidla a křídly)
NEDELE 7. ledna	svátek Křtu Páně Končí doba vánoční a začíná doba liturgického mezidobí.	7:30 9:00 10:30	mše sv. v Dolní Čermné – za Františka Fišara a rodiče Mše sv. v Petrovicích mše sv. v Dolní Čermné – za Jana Hampla a manželku; zazní vánoční mše koledová Františka Laštůvky v podání místního chrámového sboru

ŽEHNÁNÍ DOMŮ A BYTŮ

Během měsíce ledna 2018 se v naší farnosti uskuteční žehnání domů a bytů podle časového rozvrhu, do kterého se můžete během svátků zapisovat. Archy k zapsání jsou v našich kostelích nebo u mne.

ŠACHOVÝ TURNAJ NA FAŘE

V pátek 29. 12. 2017 se uskuteční 19. ročník šachového turnaje na faře v Dolní Čermné. Začátek je v 15:00 hodin. Všichni zájemci jsou srdečně zváni.

NÁVŠTĚVA STARŠÍCH A NEMOCNÝCH FARNÍKŮ

Ve středu 3. 1. 2018 ve Verměřovicích, ve čtvrtek 4. 1. v Dolní Čermné a v pátek 5. 1. v Petrovicích.

POUTNÍK, VÁNOCE 2017 – LEDEN 2018

Vydává Farnost sv. Jiří Dolní Čermná 1, 561 53 Dolní Čermná, bankovní spojení: 155816135/0300

Internet: <http://dolnocermenska.farnost.cz>, e-mail: dolnocermenska@farnost.cz

Uzávěrka příštího čísla je 21. ledna 2018, Poutník vyjde 4. února 2017

Členové redakčního kroužku: J. Roušar -oJ-, E. Jansová (EJ), B. Macanová -BM-, J. Moravcová -jm-

Grafické zpracování: T. Bednář, T. Macháček, P. Židek, V. Kubíčková, J. Adamec

Tiskne Tiskárna HEAT-TECH s.r.o., Dolní Čermná 231, Lanškroun, ☎ +420731617978. Neprodejné, pouze pro vnitřní potřebu...

Nicméně je možná finanční spoluúčast – výrobní náklady s vydáním jednoho kusu Poutníka činí 7,-Kč.